

opusdei.org

En japansk bland de 26 nya präster i Opus Dei

Intervju med Shohei Kimura, japan, en av de 26 diakoner som blev prästvigda den 31 maj av biskop Javier Echevarría, Opus Deis prelat.

2003-06-05

Shohei är japan, den förstfödde av familjen Kimuras barn. Hans fullständiga namn betyder "lugn man från en skogsby". Hans mor blev katolik när han var åtta år gammal

och fyra år senare konverterade också han. Hans far och en grupp församlingsbor från "Ibaraki"-församlingen med fader Inoue i spetsen kommer till prästvigningen.

"Jag blev rörd över att se att så många församlingsbor från Ibaraki komma till min prästvigning. Det är en trakt i Japan där det på grund av förföljelserna under 15- till 18-hundratalen funnits många katoliker som fått verka i det fördolda," berättar Shohei. "Det är nog inte helt fel att säga att jag har även dem att tacka för min kristna kallelse."

Kan ni nämna någon avgörande händelse på vägen till er kallelse?

Jag blev döpt då jag var 12 år gammal. Denna händelse har jag många personer att tacka för, i första hand mina föräldrar – båda två. Min mor som konverterat fyra år tidigare, tack vare en väninna, bad ofta rosenkransbönen och jag minns att

hon hyste en stor kärlek till den Heliga Jungfrun av Guadalupe, jag vet inte varför, men jag minns att hon hängivet tillbad just denna Mariabild. Det var min mor som presenterade mig för en präst som började ge mig katekesundervisning.

Jag vill även framhålla hur viktig min far var i sammanhanget. Han är en man som älskar friheten. Trots att han är ateist och inte gillade att jag konverterade, försvarade han alltid denna min frihet att välja inför släktingar som såg min mors och min konversion som ett svek. Min konversion var desto allvarligare eftersom jag var den förstfödde. Men min far försvarade mig alltid. När jag började på katekesundervisningen sade han till dem som kallade mig 'förrädare':

'Låt honom vara, om pojken vill konvertera, så ska han konvertera.'
Denna min fars kärlek till friheten

anser jag också ha haft stor betydelse.”

Vad kommer ni ihåg från åren med katekesundervisning?

Det gjorde mycket stort intryck på mig att kyrkoherden, fader Gustaf Banbael från Scheut (Marias obefläckade hjärta-kongregationen), varje lördag kom hem till oss för att undervisa mig i katekesen. När han inte kunde komma själv kom några nunnor som jag hade sett några gånger i församlingen. Efter japanska förhållanden låg församlingen långt från mitt hem. Därför rör det mig att tänka på hur de under tre år utan att förtrötts undervisade mig i katekesen. Jag kommer alltid att vara dem tacksamma för det.

När jag var 13 år flyttade min familj till en annan förstad till Osaka. I den församlingen lärde jag känna fader Josef Heriban. Det var en salesiansk präst, lugn, kärleksfull, som

utstrålade frid. Jag har ett klart minne av denna belgiska präst för han var mig till stor hjälp. Av honom fick jag många värdefulla råd. En dag skänkte han mig en bok som intresserade mig så mycket att jag genom den kom underfund med mitt yrkesval: Jag ville bli lärare. Det var en biografi över Don Bosco som fick mig att vilja föra ett fromt liv liksom han och framför allt att ägna mitt liv åt att undervisa. Därför fortsatte jag senare till universitetet där jag studerade engelsk filologi. En vän gjorde mig bekant med Opus Dei och jag såg att det som Gud ville av mig var att jag skulle tillhöra Verket.

Vad var det mest värdefulla med de åren?

De många prästers exempel vilka i Japan arbetar under objektivet sett extremt svåra förhållanden. Fader Banbael var inget undantag. Jag har lärt känna många präster som han.

Jag kan säga om dem alla att jag aldrig känt mig pressad att företa något, det var alltid så att jag kände mig uppmuntrad till det. Därför anser jag dem vara helgon, underbara exempel på kärlek och självuppooffring, exempel som jag vill efterlikna.

Vilken inverkan har påvens exempel haft på ert liv?

Denna påves exempel är för mig en lektion i kärlek. Han lär att vår överlåtelse på Kristus och Hans Kyrka bör vara total och att fysiska begränsningar inte är en ursäkt. Med sina outtröttliga resor för att föra Kristus till alla världens hörn säger han åt oss att öppna våra hjärtan mot alla kulturer och alla nationer. Det är förvånande hur han lyckas få till stånd en dialog med alla, sjuka, unga, olika slags människor. När påven är på resa, är det som om vi alla reste med honom.

Ni studerade teologi i Rom några år. Vad har ni att säga om er vistelse i den eviga staden?

En av de saker som jag mest frapperats av i Rom är dess kyrkor, hur välskötta de är. I Japan som är ett land som varken är katolskt eller kristet är det annorlunda. Jag tycker mycket om den kristna atmosfären i Rom, för den hjälper mig till större fromhet. Jag tycker till exempel om att besöka de många kyrkorna där det Allraheligaste sakramentet är utställt hela dagen. Det är något mycket bra. Dessutom kan man lära sig mycket i Rom om dess historia, dess folk och dess konst.

Ni var med om kanoniseringen av den heliga Josemaría som nyligen ägde rum här. Vad anser ni vara en särskilt tilldragande händelse i Opus Deis grundares liv?

En händelse i hans liv som gjorde stort intryck på mig var när han

under det spanska inbördeskriget och trots de många faror han utsatte sig för ändå uppfyllde sin prästerliga tjänst. Det var det enda viktiga för honom. Under ett av dessa tillfällen var han nära att bli dödad och eftersom han var säker på att han snart skulle dö anbefalldes han sig i Guds händer och gav absolution åt dem som var med honom. Åratal senare påminde han sig om att i det ögonblicket – trots att han ville dö för Kristus – darrade benen på honom. Denna händelse tycker jag mycket om eftersom jag kommer från ett land där det funnits många martyrer.

Hur reagerade släktingar och vänner inför er prästvigning?

I allmänhet ganska bra. Det kommer sig av att man i Japan högt värderar de yrken som placerar den andre i mittpunkten. Till exempel betraktas hantverkaren, läraren osv. som

heliga. Jag fick brev från tre vänner, två icketroende och en katolik, dessa tre brev uttrycker tacksamhet och lyckönskningar. De förstår att det yrke jag skall börja utöva är till för de andra, ty en bra präst kan inte skygga för något. Vår modell är Kristus.

Dessutom gläder det mig mycket att min far kommit till prästvigningen. Jag väntade mig det inte. Jag värdesätter också de ansträngningar som mina två bröder som velat komma gjort. I Japan är det inte lätt att lämna sitt arbete, man måste ta igen det i efterhand ända till sista minuten. Vi kommer naturligtvis att sakna min mor som dog för tio år sedan. Min mor ville att jag skulle bli präst och bad för mig. Hon respekterade mig helt och fullt men då och då minns jag att hon sade till mig: "Shohei, att vara präst är något mycket stort och mycket vackert."

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från <https://opusdei.org/sv-se/article/en-japansk-bland-de-26-nya-praster-i-opus-dei/> (2026-04-08)